

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 76.

Tredie Session.

30te Møde.

Tirsdagen den 25de November

(Fortf.)

Grundtvig: Tor jeg spørge, om Forespørgslen kan fortsættes?

Formanden: Jeg skal først spørge den ærede Forespørger, om han ønsker at have Ordet.

Kampmann: Af den høttagede Premierminister have vi nu hørt, at Ministeriet ikke for Diebliffet vil see sig istand til at angive for Thinget den Tid, da Ministeriet vil kunne sætte Rigsdagen i Kundskab om dens fremtidige Politik, idet nemlig de Underhandlinger, som for Diebliffet pleies, endnu ere svævende, og det formeentlig vilde skade disse Underhandlingers lykkelige Udgang, hvis der om disse fra Ministeriets Side skete nogen Udtalelse til Thinget. I dette Svar fra den høitærede Premierminister ligger altsaa, at der fra Ministeriets Side ikke, idetmindste ikke for det Første, vil skee nogen Meddelelse af den Plan, som Ministeriet har lagt med Hensyn til Styrelsen af Landets Anliggender. Jeg for mit Vedkommende kan, idet jeg saaledes intet Svar, — i det Mindste intet Svar, som bestemt angiver den Tid, jeg ønskede angivet — har faaet paa min Forespørgsel, ikke andet end ansee Ministeriets Udtalelse i Anledning af den stillede Forespørgsel for i høi Grad ufyldestgjørende (Hør!). Hvad Rigsdagen vil beslutte, efter at have erholdt et saadant Svar, det mener jeg først vil skee efter moden Overveielse af den hele Stilling, hvori vi nu befinde os (Hør!), og paa Grund heraf skal jeg ikke nu udtale min individuelle Anskuelse angaaende Thingets Stilling for Diebliffet ligeoverfor Regjeringen, og jeg skal selvfølgelig ligesaavel paa den ene Side vogte mig for

at udtale, hvorvidt Ministeriet, efter min Anskuelse, fortjener Thingets Tillid, som jeg paa den anden Side heller ikke for Diebliffet finder mig opfordret til at udtale Noget om den Mistillid, som de foreliggende Forhold muligen maatte kunne vække.

Clausen: Da for faa Dage siden en Adresse blev fremlagt i Rigsdagen, hvorved mellem 30,000 og 40,000 Medborgere henvendte sig til deres Repræsentanter „med Opfordring“ — det var deres Ord — „at samle sig om Kongen og understøtte hans Billie, at opretholde Slesvig i uroffelig Forbindelse med Kongeriget, ved Lovgivning og Bestyrelse adskilt fra det hans Scepter undergivne Forbundsland,“ var det første Gang — i disse Aar, der have bragt saamangen Bekymring og Spænding, saamangen Smerte, saamangt et Tryk over det hele Folk, den første Gang — at der udenfra blev gjort noget Skridt til Rigsdagen angaaende Rigets ydre Politik. Og naar der nu her offentlig forhandles om disse Forhold, da er det ligeledes første Gang, at Folkethinget gaaer ud over den normale Begrænsning for sin Virksomhed. Ligesom Hæren har indskrænket sig til at kæmpe og feire, saaledes har Folket indskrænket sig til at bringe sine Offre, at bære sine Savn, og Rigsdagen indskrænket sig til at røgte sit lovgivende Kald. Vi tør, som allerede den ærede Interpellant har antydet, kalde hele Europa til Vidne, om der nogetsteds kan paavises en monsterværdigere Orden og Selvbegrænsning fra alle Sider, end her, i den yngste constitutionelle Stat (Hør!). Det kunde synes ubeleiligt for dem, der med onde Bine see til Danmark, at ikke det Modsatte har været Tilfældet (Hør!). Men den tydske Sanddrubed veed ogsaa her at hjælpe sig; i de østerrigske Regjeringsblade berettes